

6. அரசினர் தீர்மானம்.

(அ) அரசினர் அலுவல்களை எடுத்துக்கொள்ளுதல்.

மாண்புமிகு பேராகிரியர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை விதி 33-ஐத் தளர்த்தி இப்பேரவை இன்று அரசினர் அலுவல்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்”.

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று நிறைவேற்றப்பெற்றது.

7. சட்ட முன்வடிவுகள். (ஆய்வு)—

(அ) கடன் நிவாரண (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு, 1989.

பேராகிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“11—10—1989-ஆம் நாளன்று ஆளுநர் அவர்கள் பிறப்பித்துள்ள 1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கடன் நிவாரண (திருத்த) அவசரச் சட்டத்தை (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் எண். 10/1989) இப்பேரவை நிராகரிக்கின்றது.”

தீர்மானம் முறைப்படி வழிமொழியப்பெற்றது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கடன் நிவாரண (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு* (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண். 39/1989) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேராகிரியர் க. பொன்னுசாமி அவர்களின் தீர்மானமும், மாண்புமிகு சட்டத் துறை அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானமும் பேரவைமுன் விவாதத் திற்கு வைக்கப்பெறுகின்றன.

1989 நவம்பர் 2]

* பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே அவைமுன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சட்ட முன்வடிவின் மீது எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல அனுமதித்ததற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிற சட்ட முன்வடிவில், கால நீட்டிப்பு மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்ட முன்வடிவு, உள்ளபடியே கீழ் நிலையில் இருக்கிற விவசாயிகளுக்கும், கடன்பட்டோருக்கும் கடன்காரர்களுடைய பிடியிலிருந்து விடுவிப்பைத் தருவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட ஒன்றாகும். 1972 ஆம் ஆண்டிலிருந்து படிப்படியாக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, கால நீட்டிப்பு கொடுக்கப்பட்டு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விளக்கக் குறிப்பிலே கூட, “இந்தச் சட்டத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கால வரையறை இன்னும் கிராமப்புற மக்களைச் சென்று அடையவில்லை” என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அரசே அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

11-20 மணி

இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் நிவாரணம் பெறுவதற்காக சில நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது ஆண்டுக்கு ரூ. 4,800 வருவாய் என்பது வரையறையாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக இப்போது விவசாயக் கூலிக்குக் கூட கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு குடும்பம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதில் ஒரு கணவன், ஒரு மனைவி என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி சொல்லுகிறபோது, குறிப்பிட்ட தாசில்தார் அவர்கள், அவர்களின் மொத்த ஊதியத் தொகையைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்து, அது உச்ச வரம்பிற்கு மேலே வருகிறது என்று சொல்லி கடன் நிவாரணம் பெறுவதற்கு உங்களுக்கு அருகதை இல்லை என்று சொல்லி தள்ளிவிடுகிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த உச்சவரம்பை உயர்த்திட வேண்டும் என்பது ஒரு கோரிக்கை. அதற்கு மேலே வங்கிகள், கூட்டுறவு நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு சார்பு நிறுவனங்கள் இவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட கடன்களுக்கு இതിலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாகவே அரசாங்கம், வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே இருக்கிறவர்களுக்கு இந்த நிறுவனங்களிலிருந்துதான் கடன் வழங்க அனுமதிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்வதற்கு அல்லது நிவாரணம் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி] [1989 நவம்பர் 2]

அடுத்து, பஞ்சாயத்து எல்லைகளுக்கு உட்பட்டவர்களிலே ப்ரொபஷனல் டாக்ஸ்—தொழில் வரி கட்டுகிறவர்களுக்கு இதிலே நிவாரணம் இல்லை. அவர்கள் பெட்டிக் கடை வைத்திருந்த தால்கூட ப்ரொபஷனல் டாக்ஸ் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் ஆய்வு செய்து, அவர்களுக்கு நிவாரணம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு கூட, பெரியவர்களாக இருந்து, வீடு வைத்திருக்கிறவர்கள் வீட்டுவரி கட்டுகிறார்கள் என்பதற்காக, அவர்களுக்கு வருமானம் அதிக மென்று சொல்லி, நிவாரணம் தரப்படுவதில்லை. இவர்களுக்கு வீடு மாத்திரம்தான் இருக்கிறது. வேறு வழி வகைகள் இல்லை. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் கூட கடன் நிவாரணம் கிடைக்க வில்லை. இவர்களுக்கு எல்லாம் நிவாரணம் கிடைக்க வேண்டும். மேலும் தாசில்தாரை வைத்து இதை நிர்ணயம் செய்யும் போது, சில தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. மினிமம் வேஜ்ஸ் என்று கணக்கு எடுத்துக்கொண்டு செய்வதால் தவறுகள் நடக்கின்றன. ஆகவே வேறு வழிவகைகளைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மக்களுக்கு இவை விரைவிலே எட்ட வேண்டுமென்பது அரசினுடைய கருத்தாக இங்கே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லும்போது, ஒவ்வொரு ஆண்டும் இதைக் கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு ஒரு திருத்தம் கூட நான் இங்கே கொடுத்திருக்கிறேன். அது பின்னாலே வரும். மக்களுக்கு இது போய்ச் சேர வேண்டுமென்றால் அரசின் செய்தித் துறையும், விளம்பரத் துறையும் நிச்சயமாக இதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவரை அப்படி முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல இருக்கிறது. சாதாரணமாக நான் பார்க்கிறேன். இந்த நாட்டிலே நெருக்கடி நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போது நிறைய மக்கள் இதனால் பயனடைந்தார்கள் என்று அரசு குறிப்பு இருக்கிறது. ஆனால், அதற்குப் பின்னாலே இவர்கள் பயன் பெறவில்லை என்பதை அரசு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆக மக்களை இது சென்றடையவில்லை என்று ஏற்றுக்கொள்வதா அல்லது மக்களுக்கு இது சரியாக அறிவிக்கப்படவில்லை என்று ஏற்றுக் கொள்வதா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு கூட இதை நடைமுறைப்படுத்தும்போது மக்களுக்கு இது அறிவிக்கப்பட வேண்டும். இப்போது நான் பார்க்கிறேன். எவ்வளவோ முழுப் பக்க விளம்பரங்கள் வருகின்றன. சுவரொட்டிகள் வருகின்றன. கோடிக்கணக்கான பணம் செலவாகிறதென்று வெளியிலே சொல்கிறார்கள். இப்படி விளம்பரத்திற்காக இந்த அரசு செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலே ஆயிரத்திலே ஒரு பங்காவது இந்த ஏழை மக்கள் துயர் துடைப்பிற்காக விளம்பரமாக செய்தித் தாள்களில் போட்டுவிட்டால்,

1989 நவம்பர் 2] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

நிச்சயமாக இந்த நாளுக்குள் அவர்கள் இந்தக் கடன் நிவாரணம் பெற முடியுமென்பதை, அவர்கள் அறந்துகொள்ள முடியும். மீண்டும் மண்டும் இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்திற்கு கால நீட்டிப்பு கொடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டிய அவசியம் இராது என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு செய்தி, வறுமைக்கோடு என்று பார்க்கும்போது ஒரே ஒரு வறுமைக் கோடுதான் நமக்கு இருக்க முடியும். ஐ.ஆர்.டி.பி. லோன் கொடுக்கும்போது 300 ரூபாய் என்று வருமான வரம்பை வைக்கிறார்கள். இலவச வேட்டி, சேலை என்று சொல்கிறபோது 200 ரூபாய் என்று வருமான வரம்பு வைக்கப்படுகிறது. இதற்கு 4,800 ரூபாய் என்று வருமான வரம்பு வைக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டிலே ஒரே ஒரு வறுமைக் கோடு மட்டும் இருக்கட்டும். அதை நீங்கள் எப்படி வைத்தாலும் சரி 4,800 வறுமைக் கோடுகள் இருந்தால் நிச்சயமாக யார் எந்த வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டறவதிலே அரசுக்குக் குழப்பம் ஏற்படும் என்று தெரிவித்து, ஒரே ஒரு வறுமைக் கோடு, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை, அதற்குக் கீழ் இருக்கிறவர்கள் வறுமையில் இருக்கிறார்கள் என்று நிர்ணயிக்கும் வகையிலே அரசு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி, இவற்றை எல்லாம் இதிலே உள்ளடக்கிச் செய்தால்தான் சரியாக இருக்குமென்று தெரிவித்து, அவைகள் இல்லை என்பதால் இதை எதிர்த்து, அமைகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

திரு. வி. தம்புசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கடன் நிவாரணச் சட்டத்தினுடைய காலத்தை நீட்டிக்கின்ற வகையில் சட்ட முன்வடிவு அவை முன் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதனுடைய ஆரம்பச் சட்டம் 1982-லே துவக்கப்பட்டு, 1989 வரை 7 ஆண்டு காலம் ஆகியும் கூட இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் எவ்வளவு மனுக்கள் வரப் பெற்றன, எத்தனை மனுக்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டன, இதனால் எத்தனை பேருக்கு நன்மை கிடைத்திருக்கிறது என்ற விவரம் கிடையாது. பொதுவாக இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஏழை எளிய மக்களுக்கு நிவாரணம் கிடைப்பதற்குப் பதலாக, அது அவர்களைப் போய்ச் சேரவில்லை என்பதுதான் யதார்த்தமான உண்மையாக இருக்கிறது. கடன் நிவாரணச் சட்டத்தின் கீழ் மனுக்களைப் பரிசீலிக்கும் பணி வட்டாட்சியர் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. அவருக்கு எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்கிற காரணத்தாலே அந்த மனுக்களை பல நாட்கள் ஒத்திப் போடுகிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவற்றைப் பரிசீலித்து உண்மையாக அந்த நிவாரணம் கிடைக்கக்கூடியவர்களுக்கு அத்தகைய நிவாரணம் கிடைக்கவில்லை என்பதை அறிந்து, வட்டாட்சியர் அவர்களிடம் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைக்காமல் தனி அதிகாரி போட்டு, மனுக்களைப்

[திரு. வி. தம்புசாமி]

[1989 நவம்பர் 2]

பரிசீலித்து, விரைவாக அந்த நிவாரணத்தை அளிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-25 மணி

பொதுவாக ஏழைகளுக்கு ஒரு புறத்திலே கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் கிடைக்கும் கடன்கள் கிடைப்பதில்லை. ஐ.ஆர்.டி.பி. மூலம் வழங்கப்படும் கடன்கள் கேட்கும்போது அதற்கு ஏதோ காரணங்கள் கூறப்பட்டு, அந்தக் கடன் முழுமையும் மறுக்கப்படுகிறது. அதனால் ஏழை விவசாயிகள் தனியாரிடம் கடன் வாங்கக்கூடிய நிர்வாகத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நியாயமான முறையில் கடன் கிடைப்பதற்கு வகை செய்யப்பட வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒருபுறத்தில் இப்படிப்பட்ட சட்டங்களைத் தள்ளி வைப்பதன் மூலம் தொடர்ந்து அந்தக் கடனில் ஏற்படுகின்ற வட்டி அதிகரித்து கடன் சுமை அவர்களுக்கு அதிகரிக்கிறது. அதிலிருந்து அவர்கள் மீளமுடியாத ஒரு நெருக்கடி தான் அவர்களுக்கு மேலும் மேலும் வருகிறது. ஆகவே இது போன்ற கடன் சட்டங்களை நீட்டிக்கும்போது உடனடியாக அதற்குத் தீர்வு காணுகின்ற வகையில் பரிசீலித்து, விரைவாகத் தீர்வு காணவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தச் சட்டம் சாதாரண மக்களுக்குப் போய் அடைகின்ற வகையில், அவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கின்ற வகையில், வருகின்ற மனுக்களை உடனடியாகப் பரிசீலித்து நிவாரணம் அளிக்கின்ற வகையில் விரைவாகத் தனி அதிகாரிகளை அதற்கு நியமித்து, ஏழை விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்க வேண்டுமென்று மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்து, அமைகிறேன்.

திரு. எம். தங்கவேல் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் வர்களே, விவசாயக் கூட்டுறவுக் கடன் வழங்குவதைப் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா : பேரவைத் தலைவரவர்களே, இது விவசாயக் கூட்டுறவுக் கடன் பற்றியதல்ல; கடன் நிவாரணச் சட்டம் என்பதைத் தயவு செய்து தாங்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[சட்ட முன்வடிவுகள்]

1989 நவம்பர் 2]

திரு. எம். தங்கவேல் : கடன் வழங்கும் இந்தச் சட்டத்தின் மீது ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கடன் வழங்கும் சட்டத்தில் நிலவள வங்கியைப் பொறுத்தவரையில் கடனைப் பெற்ற ஏழைகள் அதை முறையாகத் திருப்பித் தராமல் இருப்பதால் நிலவள வங்கிகள் தமிழகத்தில் இன்று பெரும் நஷ்டத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இதை மாற்றுகின்ற வகையில் ஏழைகளும் முறையாக நிலவள வங்கிகளிலே கடன் பெறுவதற்குரிய வகையில் மாற்றி அவர்கள் பயனடையும் வகையிலே இந்தச் சட்டத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்குவது என்றால் கூட அதை முறையாக நிலவள வங்கிகளிலே வழங்குவது இல்லை. இதை மாற்றி நகை போன்றவைகளை வைத்து எல்லாக் கூட்டுறவு வங்கிகளிலும் கடன்களை வழங்குவதற்கு இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் வேளாண்மைக் கூட்டுறவு வங்கிகளைப் பொறுத்தவரையில் விவசாயிகளுக்கு முறையாகக் கொடுக்கின்ற பொருள்கள் போய் சேருவது இல்லை. அதற்கு மாற்றாக அங்கு வேலை பார்க்கின்ற அதிகாரிகள் அந்தப் பொருள்களை மாற்றி சில மலிவான பொருள்களைத்தான் ஏழை விவசாயிகளுக்குத் தருகின்றார்கள். இதையும் அரசாங்கம் கண்காணித்து முறையாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, அமருகின்றேன்.

திரு. ரெ. பிச்சைமுத்து : பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தின் கீழ் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்பில் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் 1982 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு வந்தது. இதுவரையில் அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஏழை விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் தங்களிடம் உள்ள சொத்துக்களை ஈடு வைத்து கடன் பெற்று அந்தக் கடனுக்கு அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் நிவாரணம் அடைந்து இருக்கிறார்களா என்றால் சிறிது கூட கிடையாது என்பது தான் எங்களுடைய கருத்து. காரணம் ஒரு ஏழை விவசாயி கடன் நிவாரணச் சட்டத்தின் கீழ் தாலுका அலுவலகத்தில் பணியாற்றுகின்ற தாசில்தாரிடம் சென்று மனுக் கொடுத்து, அந்த மனுவை அவர் பரிசீலனை செய்வதற்கே குறைந்தது 10 அல்லது 15 நாட்கள் ஆகிறது. அந்த அடிப்படையில் அதைப் பரிசீலனை செய்யும்போது அந்தத் தாசில்தார் அந்த விவசாயக் கூலியிடம் கேட்கிறார், உன்னுடைய கூலி வருமானம் என்ன என்று, அந்த விவசாயக் கூலி கூறுகின்றார். எனக்கு ஒரு நாளைக்கு கூலி 10 ரூபாய் என்று, சராசரி கணக்கை கூறுகின்றார். அந்த அடிப்படையில் அந்தக் கூலி விவசாயினுடைய அந்த ஒரு நாளைய வருமானத்தைக் கணக்கிட்டு, உன்னுடைய ஆண்டு வருமானம் இந்த வரம்புக்கு மீறிச் சென்று விடுகிறது என்று

[திரு. ரெ. பிச்சைமுத்து] [1989 நவம்பர் 2]

11-30 மணி

கூறி, சரியான முறையில் அந்தக் கடன் நிவாரணம் அந்த விவசாயக் கூலிக்குக் கிடைக்காத அளவுக்குச் சென்றுவிடுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்தச் சட்டம் இருக்கின்றது. இந்தச் சட்டத்தின் பயன் அந்த விவசாயக் கூலி, விவசாயத்தைச் சார்ந்த ஏழை எளிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்குச் சென்று அடைந்திருக்கின்றதா என்றால் கண்டிப்பாகக் கிடையாது. ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் அந்த ஏழை எளிய விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்குச் சரியான முறையில் சென்றடைய வேண்டுமென்றால் இந்தக் கால அவகாசம் நீட்டிப்புக் கொடுப்பது மட்டுமின்றி இந்தக் கால அவகாசம் கூட முடிவடையும் தறுவாயில் இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் இனிமேலாவது அந்தந்தப் பகுதிகளில் அந்தந்த தாலுக்காவைச் சேர்ந்த ஏழை எளிய குடும்பத்தைச் சார்ந்த விவசாயக் குடும்பங்களுக்குச் சரியான முறையில் சென்று அந்த நிவாரணம் கிடைக்கப் பெற வேண்டுமென்றால் அவகாசத்தை இனிமேலாவது இங்கே அமர்ந்திருக்கின்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அந்தப் பகுதியில் இருக்கின்ற அந்தந்தப் பகுதியைச் சார்ந்த விவசாயக் குடும்பங்களுக்குத் தெரிவித்து, சரியான முறையில் இந்த நிவாரணம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வார்கள் என்ற அடிப்படையில் கூறி, இந்த வாழ்ப்பினை அளித்த தங்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்திருத்தமானது வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்தாலும் கிட்டத்தட்ட பல வருஷங்களாக இந்தச் சட்டத்தை நீட்டித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். அப்பவும் கடன் வாங்கியவர்களுடைய நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்றால் இன்னும் வெகு பேருக்குத் தெரியவில்லை என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். வெகுபேருக்கு, கடன் வாங்கியவர்களுக்கு இன்னும் இந்தமாதிரி சட்டம் இருப்பது தெரியவில்லை அந்த நிவாரணத்தை சரியான முறையிலே அடைய முடியவில்லை என்றுதான் இந்தத் திருத்தத்தினுடைய காரணமாகக் கருதி இதை இன்னும் நீட்டித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். சில பேருடைய அபிப்பிராயம் சரியான விளம்பரம் பண்ண வேண்டுமென்பதாக இருந்தாலும் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று 100-க்கு 10 பேர் இன்னும் நாட்டிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியாவது நாம் பட்டிருக்கக் கூடிய கடனை, நம்முடைய குடும்பத்தில் கடன் பட்டதைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவர்கள் இருப்பதால்தான் இவ்வளவு நீட்டித்துக் கொடுத்தும் கூட இன்னும் மனு போடாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது என்னுடைய எண்ணம்.

“கடன் பட்டார் நெஞ்சம்போல் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்” என்பார்கள்; ஆனால் இப்பொழுது “கடன் கொடுத்தார் நெஞ்சம் போல்” என்று சொல்லக்கூடிய

1989 நவம்பர் 2] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

அளவிற்கு மாற்றிவிட்டோம். இப்பொழுது மாறிவிட்டது. மேலும் தங்கத்தை அடகு வைக்கிறார்கள். இப்பொழுது புடவையைக்கூட அடகு வைத்து விடுகிறார்கள். ஒரு காலத்திலே பார்க்கும்பொழுது தடுக்கி விழுந்தால் ஆறு அடிக்கு ஒரு கடை இருந்தது. அந்தக் காலத்திலே மார்வாடிக் கடை என்று இருந்தது. இப்பொழுது எல்லா ஜனங்களும் கடை வைத்து விட்டார்கள். மார்வாடிதான் அடகு பிடிக்கிறார்கள் என்று பேசிக் கொள்வோம். ஆனால் இப்பொழுது யார்தான் பிடிப்பது, யார்தான் பிடிப்பது இல்லை என்று இல்லாமல் ஓடி ஓடிப் பிடித்துக் கடனைக் கொடுத்து, சாமானை வாங்கி பெட்டிக்குள்ளே வைத்துவிடுகிறான். அப்படியிருந்தும், ஏழை களெல்லாம் கஷ்டப்படுகிறார்கள், தங்க நகைகளெல்லாம் எங்கேயோ ஓடிப்போகின்றன என்று சட்ட நிவாரணத்தைக் கொடுத்தால் இன்னும் ஜனங்களால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அதைப் பயன் படுத்திக் கொள் கின்ற வகையிலே ஒரு வருஷம் அல்ல, இரண்டு வருஷம் அல்ல, பல வருஷங்கள் ஆகியும் மறுபடியும் நீட்டிக்கக்கூடிய அளவில் நம்முடைய மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு என்ன காரணம் என்று ஆராய வேண்டும். நாம் இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் நீட்டித்து, அப்படி நீட்டிக்கப்பட்ட காலத்திற் குள்ளேயும் மனு போடாமல் இருந்தால் மறுபடியும் நீட்டிக்கப் போகிறோம். அதற்கு ஏதாவது ஒரு முறையைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

அவர் சொன்னார், பெரிய விளம்பரங்கள் என்று ஒரு போஸ்டர் அடிக்க இப்பொழுது பத்து ரூபாய் ஆகிறது. இப் பொழுது எலக்ஷன் போஸ்டருக்குப் போய் கேட்டால் பத்து ரூபாய்க்குக் குறைந்து போஸ்டர் அடிக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். அது நம்முடைய பணம், அதுவும் எழைகளுடைய பணம்தான் இந்த சர்க்கார் போஸ்டர் அடித்து விளம்பரம் செய்தாலும் அது யாருடைய பணம்? எல்லாம் ஏழைகளுடைய பணம்தான். அந்தப் பணத்தில்தான் நாம் போஸ்டர் அடிக்கப் போகிறோம்.

விளம்பரம் பண்ண வேண்டியதுதான். பேப்பரிலே கொடுக்கிறோம். பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. இப்படிக் கடன் நிவாரணச் சட்டம் இருக்கிறது, நீங்கள் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்று போடக்கூடிய நிலைமை என்பது அது ஒரு முறை.

ஏதோ கடன்காரன் தங்கத்தைக்கொண்டு பிரைவேட்டாக வைத்தால் இந்த மாதிரி சட்டம். ஆனால் கூட்டுறவிலே, சர்க்கார் கடனிலே இப்படி உண்டா? பிரைவேட் பணம் என்றால் அது தங்கம் இல்லையா? அவர்களிடத்திலே வேறு எதையாவதா கொண்டுபோய் வைக்கிறான்? கடன் என்றால் அதுவும் கடன்தான், இதுவும் கடன்தான். கூட்டுறவுச்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்] [1989 நவம்பர் 2]

சங்கத்திலே வைத்தால் அதற்கு நிவாரணம் உண்டா? அதுவும் கடன்தானே? அல்லது வேறு பேங்கிலே, சர்க்காருக்குச் சொந்தமான பேங்கிலே வைப்பதும் கடன்தான். ஆகையினாலே அவனுக்குச் சரியான முறையிலே நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமென்றால் எல்லாக் கடனையும் நிவர்த்திக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். தனியார் கொடுத்த கடனை மட்டும், பான் புரோக்கர் கொடுத்த கடனை மட்டும் நிவர்த்திக்கிறோம் என்றால் சந்தோஷப்படுகிறோம் இருந்தாலும் கூட்டுறவு, மற்ற வங்கிகளிலே கொடுக்கின்ற கடன்களையும் நிவாரணம் செய்வதுதான் நல்லபடியாக இருக்கும்.

அதற்கு உச்சவரம்பு 4,800 ரூபாய் என்று சொல்கிறோம். ஒரு கொத்தனைக் கேட்டால் இன்றைக்கு 50 ரூபாய் கேட்கிறான். சித்தானைக் கேட்டால் 25 ரூபாய் கேட்கிறான். அதையெல்லாம் கணக்குப் பார்க்கும்பொழுது அவனுக்கு மாத வருமானம் கிட்டத்தட்ட ஆயிரத்திற்கும் மேலே வரும். லெஜிஸ்லேட்டார்ஸ் சம்பளம் ஒன்றுதான் கம்மியாக இருக்கிறது. பாக்கியெல்லாம் நாட்டிலே உயர்ந்துவிட்டது. அதைப் பார்க்கும்பொழுது 4,800 ரூபாய் என்றால் மாதம் 400 ரூபாய் கணக்குதானே வருகிறது. 400 ரூபாய் கணக்கு இருந்தால் தள்ளுபடி.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் வாங்குகிற கடனுக்கு ஏதாவது நிவாரணம் கோருகிறீர்களா?

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : எலக்ஷனிலே நாங்கள் வாங்கிய கடனை நிமிஷத்திலே அடைத்து விடுகிறோம். உடனே பின்னாலேயே வந்து விடுகிறான். யார் கடன்கொடுக்கிறார்கள்? இந்த சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவுடன் கடன் வாங்க வருபவனைக் கடன் கொடுப்பவன் பார்க்கிறான். கடன் வாங்கவே முடியவில்லை நாட்டிலே. அப்படி ஏதாவது கடன் வாங்கினாலும் தவறுதலாக இருக்கிறது. 500 ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு 3,000 ரூபாய்க்கு எழுதிவாங்குகிறான்; இரண்டு பவுன் தங்கத்தைக் கொடுத்து விட்டு ஐந்து பவுன் என்று எழுதி வாங்குகிறான்; வெளியிலே சொன்னால் ஜாக்கிரதை என்கிறான்; தவறு செய்யாமலா இருக்கிறான்? நீங்கள் கொண்டு வந்த சட்டத்தைப்போல ஒரு இலட்சம் மடங்கு நாட்டிலே பிசினஸ் நடக்கிறது. சின்னக் கிராமத்திலே தெரியாது என்கிறார்களே. அடுத்த வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு, அடுத்த வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு நிச்சயம் கெந்து வட்டி இல்லாத கிராமமே கிடையாது; கெந்து வட்டி இல்லாத கடைத் தெருவே கிடையாது. கெந்துவட்டியில்லாத பஜாரே கிடையாது. அதைத் தடுக்க முடியுமா? முடியவில்லையே? பிராக்டிக்கல் எக்ஸ்பீரியன்ஸ் என்னவென்றால், இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவுடன்—ஒரு பெரிய மிலிட்டரிக்காரர் ஒரு பார்ட்டியிடம் 60,000 ரூபாய் கொடுத்து விட்டு சட்டுக்கடன் வாங்கியிருக்கிறார். இந்தச் சட்டம் வந்தவுடன் கடன்

1989 நவம்பர் 2] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

11.35 மணி

வாங்கியவர் என்ன செய்கிறார் என்றால் பெட்டிஷன் போடுகிறார். மிலிட்டரிக்காரர் இந்த நாட்டிற்காக உழைத்து வந்த பணத்தை ஒருவரிடம் கொடுத்து விட்டார். கடன் வாங்கியவர் தனக்கு 400 ரூபாய்க்குள் தான் வருமானம் வருகிறது, இதை நிவாரணம் பண்ண வேண்டுமென்று கேட்கிறார். நான் வெகு நாட்கள் கிராம முன்சீப்பாக இருந்தவன். 25 வருடங்கள் கிராம மணியக்காரராக இருந்தவன். எல்லோருடைய நிலம், அந்த ஊர் சொத்து விவரம் எல்லாம் தெரியும். அவனுக்கு அது தெரியாது. எங்கேயிருந்தோ வந்து கடனைக் கொடுத்து விட்டு நிற்கிறான். அவனுக்கு போராடவும் சக்தி இல்லை. ஏனென்றால் 60,000 ரூபாய் கடன் வட்டியோடு 80,000 ரூபாய் ஆகிவிடுகிறது. தனக்கு விவசாயக் கடன் சட்டத்தின்கீழ் நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும், வருமானம் இல்லை என்று சொல்கிறான். ஆனால் அவனுக்கு நியாயமான வருமானம் 2,000 ரூபாய் வருகிறது. பல இடங்களில் அவனுக்கு பல சொத்துக்கள் இருக்கின்றன. மிலிட்டரிக்காரன் கொடுத்து விட்டான். அவன் திரும்பவும் மிலிட்டரிக்குப் போக முடியாது வாங்கிய சம்பளமும் போய்விட்டது. கொண்டு வந்த பணமும் கடன் கொடுத்து போய்விட்டது. இப்போது அவனுடைய நிலைமை என்ன? பிறகு எங்களிடம் வந்து கடன் வாங்கியவருக்கு இந்த இடத்தில் இந்தச் சொத்து இருக்கிறது இவ்வளவு வருமானம் அவருக்கு வருகிறது என்று சொன்ன பிறகு.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்றைக்கு இன்னும் ஏராளமான சட்டங்கள் உள்ளன.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : நான் என்ன சொல்கிறேன்? நான் எதையும் தவறாக சொல்லவில்லையே? நீங்கள் கொண்டு வந்த சட்டத்தால் நாட்டிலே இவ்வளவு தவறு நடக்கிறது, அதற்கு ஏதாவது நிவாரணம் பண்ணுங்கள் என்று கேட்கிறேன். உச்ச வரம்பு 4,800 ரூபாய் என்பதை ஜாஸ்தியாகப் பண்ணுங்கள். அப்போது இது நடக்கும். கிராம முன்சீப்பிலிருந்து—கிராம முன்சீப்பை தவறாக சொல்லவில்லை—கீழே கிராம நிர்வாகத்திலிருந்து பெரிய ஆபீசர்கள் வரைக்கும் சர்டிபிகேட் கொடுக்கிறார்கள். என்ன சர்டிபிகேட் கொடுக்கிறார்கள், எதற்காக கொடுக்கிறார்கள் என்றால் எப்படி அவன் தப்பிக்கலாம் என்பதற்கு. இதற்கு நீங்கள் ஒரு வழி காணவேண்டும். அவன் தப்பிக்க முடியாமல் இருப்பதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். இதற்கு முன்னால்பான் புரோக்கர்ஸ் நிறையிருந்தார்கள். (மணியடிக்கப் பெற்றது) ஒரு நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன் கிராமத்தில் பைனான்ஸ் என்றால் இவர்களே ஆரம்பித்து விடுவார்கள். முன்பு பைனான்ஸ் என்றால் வியாபாரிகளுக்கு 2,000, 4,000 ரூபாய் என்று சின்ன கடனை பைனான்சாக கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். அதை என்ன பண்ணப் போகிறீர்கள் ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தினால் சரியான நிவாரணம் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், வங்கிக் கடன், தனியார் கடன் எல்லாவற்றிற்கும்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

[1989 நவம்பர் 2]

நிவாரணம் கொடுத்து உச்ச வரம்பை உயர்த்தி இதுமாதிரி கடன் கொடுத்து வாங்குகிற, உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கடன் மாதிரி, உள்நாட்டில் புழங்குகிற கடனை சரியான சட்டம் கொண்டுவந்து செய்தால் தான் திட்டங்களுக்கு பலன் இருக்கும் என்று கூறி, விடைபெறுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்காபட்சர்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ்நாடு கடன் நிவாரணத் திருத்தச் சட்ட முன் வடிவின் மீது கருத்துக்களைச் சொன்ன உறுப்பினர் களுக்கு என்னுடைய நன்றியை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டத் தினுடைய மூலம் 1982-ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமாகும். அந்த சட்டத்தினுடைய நோக்கத்தை நாம் பார்க்கும்போது "...Whereas to provide relief to certain indebted persons in the State of Tamil Nadu from the various practices of Pawnbrokers, moneylenders and other non-institutional sources of credit and to give relief from the debts due to such Pawnbrokers, money-lenders and other non-institutional sources of credit..." எனவே, வட்டிக்கடை வேந்தர்களிடமிருந்தும், அநியாய வட்டி வாங்குகிறவர்களிடமிருந்தும், நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் தீட்சிதர் சொன்னதைப் போல புதியதாக ஆரம்பிக் கப்பட்டிருக்கிற (பைனான்ஸ்) நிதி நிறுவனங்கள் வசூலிக்கிற கடுமையான வட்டி போன்றவற்றிலிருந்தும் மக்களைக் காப் பாற்றுவதற்காக கொண்டுவரப்பட்ட சட்டமாகும். இந்தச் சட்டத்தினுடைய நோக்கம் சிறந்ததாகும். இதைத்தான் அவ் வப்போது காலத்தை நீட்டித்து சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இறுதியாக ஆகஸ்ட் 1988 முடிய இந்தச் சட்டம் அமலில் இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தினுடைய பலனை பெறுபவர்கள் யார் என்று பார்த் தால் சமுதாயத்தில் நலிந்த பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் வருகிறார்கள். குறிப்பாக நிலமற்றவிவசாயத் தொழிலாளர்கள் கிராமங்களில் பணியாற்றக்கூடிய கைவினைஞர்கள் ஆண்டு ஒன்றிற்கு 4,800 ரூபாய் வரக்கூடிய, அதற்கு குறைவாக வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தினுடைய சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, மாதம் ஒன் றுக்கு 400 ரூபாய் வரை வருமானம் பெறுபவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தினுடைய சலுகைக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தச்

11.40 மணி

சட்டத்தில் இப்போது 5-வது பிரிவிலும், 7-வது பிரிவிலும் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தத் திருத்தத் தினுடைய முக்கியமான உட்கருத்து என்னவென்றால், 1988 ஆகஸ்டோடு முடிகின்ற அந்த கால அவகாசத்தை 1989 ஆகஸ்டுவரை நீட்டிப்பதற்காக அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப் பட்டது. ஆகஸ்டு மாதத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் 3 மாத காலம், தாசித்தாருக்கு டிஸ்கிரிசன், அந்தக் கால அவகாசத்

1989 நவம்பர் 2]

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

திற்குள்ளாக விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதவர்கள், தகுந்த காரணங்களைச் சொல்வார்களானால், இன்னும் 3 மாதம் நீட்டிப்புக் கொடுக்கலாம் என்று வகை செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. இது இப்போது இருக்கிற சட்டத்தின் முடிவுப்படி இந்த மாதம் அதாவது 11 ஆம் மாதம் 23 ஆம் தேதியோடு முடிகிறது 23—8—1989 வரை சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கால கெடு முடிகிறது. தாசில்தாருக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற டிஸ்கிரிசன்படி 23—11—1989 வுடன் கால அவகாசம் முடிகிறது. இங்கே நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. பொன்னுசாமி அவர்கள் இந்த அவசரச் சட்டத்தை நிராகரிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டம் ஏழைகளுக்காகக் கொண்டுவரப்படுகிற சட்டம், நலிந்தவர்களுக்காகக் கொண்டுவரப்படுகிற சட்டம், வட்டிக் கடைக்காரர்களால், அடக்குக் கடைக்காரர்களால் கொடும்படுத்தப்பட்டு கஷ்டப்படுகிற மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கொண்டுவரப்படுகிற சட்டம். இது 1982-லே ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 1984, 1986, 1988 என்று இந்தச் சட்டம் 1989 ஆம் ஆண்டு வரை நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கே உறுப்பினர்கள் கேட்டார்கள், சட்டத்தினுடைய பலனை மக்கள் எந்த அளவிற்குப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள். 1982 ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரணச் சட்டம், 31—12—1981 அன்று முடிந்த ஆண்டில், குடும்ப வருமானம் 4,800-க்கு மேற்படாதவர்கள் 24—8—1982-க்கு முன்பு வாங்கிய கடன்கள் முழுவதுமாக தள்ளுபடி செய்ய வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புற மக்கள், குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் மனுச் செய்யவேண்டும் என்று அறியாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, அவ்வப்போது இயற்றிய திருத்தச் சட்டங்களால் அந்தக் காலக் கெடு 23—8—1988 வரையில் நீட்டிக்கப்பட்டது. தகுதியான நேர்வுகளில் மேலும் 3 மாத காலம் அதாவது 23—11—1988 வரை மனுக்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வட்டாட்சி யருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் செயல்பாட்டினை ஆய்வு செய்தபோது இச்சட்டத்தின் கீழ் 25,691 மனுக்கள் பெறப்பட்டு, அதில் 25,086 மனுக்கள் மீது ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டு 31—8—1989 வரை 66,21,697 ரூபாய் வரையில் நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 23—8—1988 ஆம் நாளுக்குள் கடன் நிவாரணம் கோரி மனுக்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை கிராமப்புறத்தில் இருக்கிற மக்கள் அறியாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை அரசு உணர்ந்தபோது, இந்தக் காலக் கெடுவை 1988-க்குப் பிறகு மேலும் ஒரு ஆண்டுக்கு நீட்டிக்கவும், தகுதியான நேர்வுகளில் மேலும் 3 மாத காலம், அதாவது 23—11—1989 வரை மனுக்களைப் பெறவும், ஏதுவாக இந்தச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய அரசு முடிவு செய்திருக்கிறது.

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1989 நவம்பர் 2]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பொன்னுசாமி அவர்கள் வறுமைக் கோடு என்பதற்கு ஒரு கோடு நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சில இடங்களிலே 200 ரூபாய் மாத வருமானம் என்றும், சில இடங்களிலே 300 ரூபாய் மாத வருமானம் என்றும் இருக்கிறது என்று சொல்லி, ஒட்டு மொத்தமாக ஒரே வருமானம், ஒரு குறிப்பிட்ட வருமானத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்போது இருக்கிற சட்டத்தின்படி மாதம் ஒன்றுக்கு 400 ரூபாய் வரை வருமானம் உள்ளவர்களுக்கும் இந்தப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும். ஆனால் நம்முடைய உறுப்பினர் பொன்னுசாமி அவர்கள் சொன்னது போல, இந்தத் தீர்மானத்திலே அவர்கள் சொல்வது போல, மாதம் ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் வருமானம் என்றோ, 300 ரூபாய் வரையில் என்றோ நிர்ணயித்தால் பல பேர் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தக் 'கான்சீ குவன்ஸைஸ்' எண்ணிப் பார்க்காமல் சொல்லிவிட்டார் என்று தான் நினைக்கிறேனே தவிர அவருடைய நோக்கத்தை நான் எந்த விதத்திலும் குறை சொல்லவில்லை.

11.45 மணி

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்லுகிற போது, இந்தச் சட்டத்தையே நிராகரிக்க வேண்டுமென்று நான் அறிக்கை கொடுத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதை நான் கொடுத்ததிலே உள்ள நோக்கம் வேறு. அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிடுவதிலே உள்நோக்கம் இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். அப்படி நான் சொல்லவில்லை. இங்கே தரப்பட்டிருக்கிற அந்த திருத்தத்தை நிராகரிக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்ன அதே நேரத்தில், நான் மற்றொரு திருத்தத்தையும் இங்கே தந்திருக்கிறேன். அது பின்னாலே வர இருக்கிறது என்பதையும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அது ஒன்று.

அடுத்து, இப்போது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிற போது ஏதோ இந்த வருமான வரம்பு ரூ. 400 என்று இருப்பது சரியல்ல, அதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று நான் சொன்னதைப் போல ஒரு கருத்து நிலவுகிற வகையிலே இங்கே ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. இதற்கு 400 ரூபாய் வருமானம் என்று இருக்கிறது. மற்றவற்றிற்கு எல்லாம் ரூ. 200 என்றும் ரூ. 300 என்றும் சொல்லுகிறீர்கள், ஒரே நிலையாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்ன போது, எவ்வளவு மக்கள் இதனால் அதிகப் பயன் அடைவார்கள், அதிக மக்கள் பயன் அடைவார்கள் என்ற கருத்தில், இந்த சீலிங், உச்ச வரம்பை உயர்த்த வேண்டுமென்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அதை நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக்

1989 நவம்பர் 2]

[பேராசிரியர் டாக்டர். பொன்னுசாமி]

கொண்டு வருகிறேன். இங்கே நான் பேசியதெல்லாம் அவைக்குறிப்பிலே இருக்கிறது. ஆகையினால் தயவு செய்து தவறான எண்ணம் உறுப்பினர் மீது ஏற்படுகிற அளவிலே இங்கே எதுவும் சொல்வது சரியில்லை என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா: தலைவர் அவர்களே, அதனால்தான் நான் சொன்னேன், அப்படி எண்ணி இருக்க மாட்டார் நமது உறுப்பினர், ஏதோ தவறாக அப்படிச் சொன்னதாக நினைத்தேனே ஒழிய நான் ஒன்றும் உள் நோக்கம் கற்பிக்கவில்லை, இன்னும் சொல்ல வேண்டுமென்றால் உங்களைப் பற்றி பெருமையாக நினைத்துக் கொண்டு தான் நான் சொன்னேன். நீங்கள் சார்ந்திருக்கிற கட்சி, நீங்கள் சொல்லுகிற கொள்கை அடிப்படையிலே அப்படி சொல்லியிருக்க முடியாது.

இந்த அவசரச் சட்டத்தை நிராகரிக்க வேண்டுமென்று, “11—10—1989 ஆம் நாளன்று ஆளுநர் அவர்கள் பிறப்பித்துள்ள 1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கடன் நிவாரண (திருத்தம்) அவசரச் சட்டத்தை இப்பேரவை நிராகரிக்கிறது” என்று இருக்கிறது. அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? அந்த எக்ஸ்டென்ஷன், அது தேவையில்லை என்று அர்த்தம். ஆனால் அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருக்கிற எக்ஸ்டென்ஷன் தேவை என்று கருதித்தான் வலியுறுத்துகிறார் என்று நான் கருதுகிறேனே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் உச்ச வரம்பு பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர் எந்த அளவுக்கு வசூலான வரம்பு நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவர் சொன்ன வாதத்தை வைத்து நான் சொன்னேனே தவிர வேறு உள் நோக்கத்தோடு சொல்லுகிற பழக்கமும் கிடையாது. எனக்கு எந்த உள் நோக்கமும் கிடையாது. உள் நோக்கம் வைக்க வேண்டிய காரணமும் எனக்கு இல்லை.

அடுத்தபடியாக நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் தீட்சிதர் அவர்கள் புதியதாக தோன்றி இருக்கிற நிதி நிறுவனங்கள் பற்றிச் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு இது போன்ற கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வருகிற போது, அந்தச் சட்டத்திலிருந்து எப்படி தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று பல வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். இங்கே ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் அந்தச் சட்டத்திலேயிருந்து எப்படி தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று பணிகள் நடைபெறுவதை நாம் இன்றைக்கும் பார்ப்பதுதான். அப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள் தோன்றும்போது அதைப் பற்றி பரிசீலித்து கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதிலே சர்க்காருக்கு எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் கிடையாது, என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா]

[1989 நவம்பர் 2]

இங்கே இந்தச் சட்டத்தை நீட்டிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கருத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வருவாய்த் துறை அதிகாரிகள் மூலமாக அறிக்கை கேட்டு இருக்கிறோம். அறிக்கை வரும்போது மக்களுக்குத் தேவை என்று கருதினால் சட்டத்தினுடைய கால் அவகாசத்தை நீட்டிப்பதற்கும் அரசு தயங்காது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போது, தாசில்தார் ஆபீசிலே காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. சரியாக நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். அந்தக் குறைபாடுகள் எல்லாம் இல்லாமல் கவனித்துக்கொள்ள நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் தாசில்தார் அலுவலகத்திலே காலதாமதம் என்ற புகார் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி குறிப்பிட்ட புகார்கள் இருக்குமானால் அரசாங்கத்தின் சார்பாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும், என்பதை அவர்களுக்கெல்லாம் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தச் சட்ட முன்வடிவை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. பேராகிரியர் க. பொன்னுசாமி அவர்களுடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்துகிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

பேராகிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வருமான வரம்பு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பது உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்பே வைத்திருக்கிறேன். அது இந்த அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்ற என்னுடைய கோரிக்கையை முன்வைத்து, இப்போது இருக்கிற விலைவாசியினுடைய அடிப்படையிலே—இது 1982 ஆம் ஆண்டிலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அது உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன் வைத்து என்னுடைய தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

11-50 மணி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதை ஒரே வரியில் சொல்லியிருந்தால் விளக்கமாக இருந்திருக்கும்.

பேராகிரியர் க. பொன்னுசாமி அவர்களின் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கடன் நிவாரண (திருத்த) சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்டமுன் வடிவு எண். 39/1989) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

1989 நவம்பர் 2] [பேரவைத் தலைவர்]

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று. சட்ட முன்வடிவு பிரிவுவாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றது.

பிரிவு—2.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“பிரிவு 2 சட்ட முன்வடிவின் உரிய பகுதியாக ஆக்கப் பெறவேண்டும்.”.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தை மொழிகிறேன் :

“In clause 2, in sub-clause (1), in sub-item (a), for the words ‘eighty-four months’ substitute the words ‘one-hundred and twenty months.’”

திருத்தம் முறைப்படி வழிமொழியப் பெற்றது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, கால அவகாசத்தை நீட்டிக்க வேண்டும் என்று சொன்னபோது நான் இந்த அவையிலே தெரிவித்திருக்கிறேன். ஸ்பெஷல் கமிஷனர் அண்டு கமிஷனர் ஆஃப் ரெவின்யூ (அட் மினிஸ்ட்ரேஷன்) அவர்கள் 31-10-1989 ஆம் தேதிய கடிதத்தில் இந்தக் கால அவகாசத்தை நீட்டிக்க வேண்டுமா என்ற ஒரு கருத்தைக் கேட்டு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படி அந்தக் கருத்து பலம் பெற்று கால அவகாசம் தேவை என்ற கருத்து தெரிவிக்கப் படுமேயானால் இதை அரசு பரிசீலித்துப் பார்த்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தத் திருத்தத்தை இப்போது வலியுறுத்த வேண்டியதில்லை என்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன்.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி அவர்களின் திருத்தம், பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“பிரிவு 2 சட்ட முன்வடிவின் உரிய பகுதியாக ஆக்கப்பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று. பிரிவு-2 நிறைவேற்றப்பெற்றது.

[1989 நவம்பர் 2]

பிரிவுகள் 3 முதல் 5 முடிய பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்பாட்சா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கடன் நிவாரண (திருத்த) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 39/1989) நிறைவேற்றப்பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, சட்ட முன்வடிவு நிறைவேற்றப்பெற்றது.

(ஆ) கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (தனி அலுவலர்கள் நியமனம்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு, 1989.

திரு. பி. மாரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“7—10—1989 ஆம் நாளன்று ஆளுநர் அவர்கள் பிறப்பித்துள்ள 1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (தனி அலுவலர்கள் நியமனம்) திருத்த அவசரச் சட்டத்தை (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் எண். 9/1989) இப்பேரவை நிராகரிக்கிறது.”

தீர்மானம் முறைப்படி வழிமொழியப்பெற்றது.

மாண்புமிகு திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1989 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (தனி அலுவலர்கள் நியமனம்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு* (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 37/1989) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. பி. மாரப்பன் அவர்களுடைய தீர்மானமும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானமும் பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்படுகின்றன. கூட்டுறவு தொடர்பான சட்டங்கள் அனைத்தின்

*31—1—1989 ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.